

еще едно събрание на сичката исторія на Критъ, отъ времето на Сатурна и златия вѣкъ; той заповѣда да занесѣтъ въ корабя му разнообразны плодове които сѣ превъсходны въ Критъ и неизвѣстны въ Сирия, и му предложи съкаква помощь отъ която бы ималь нужда.

„Понеже ный бързахмы да си тръгнемъ, той заповѣда да ни приготвѣтъ единъ корабъ съ едно голѣмо число добры гребцы и обржжены чловѣцы; той тури въ него дрехы за насъ и храна. Въ сщцата минута подягнѣ са единъ благоприятеъ вѣтъръ за плаванье къмъ Итака: този вѣтъръ, който бѣ противенъ на Ха-зайла, принуди го да чака. Той ны видѣ да тръгваме; пригърнѣ ни като пріатели които не щѣше вече никогы пакъ да види. Боговетъ сѣ праведны, думаше той, тѣ виждатъ едно пріятелство което не е основано на друго освѣнъ на добродѣтеля: единъ день тѣ ще ны събержтъ; и тѣзи блаженны полета, дѣто, казватъ, че праведнытъ са наслаждаватъ подиръ смъртъта си отъ единъ вѣченъ миръ, ще видѣтъ напытъ души да са съединѣтъ за да са не раздѣлѣтъ никогы. О! ако да можахъ тѣ сщцо и моитъ кости да са сбержтъ наедно съ вашытъ!... Като произнасяше тѣзи думы, той проливаше потоцы отъ сълзы, и въздышаніята задушаваж му гласа. Ный плачахме не помалко отъ него: и той ни испроводи до кораба.

„Колкото за Аристоклема; той рече: Вый сте които ма направихте царь: напомняйте си опасноститъ въ които ма турихте. Молете боговетъ да ми вдѣхнатъ истинната мѣдрость, и да надминувамъ другытъ чловѣцы въ умѣренностьта толкози, колкото гы надминувамъ въ властьта. Колкото за мене, азъ гы молѣх да вы заведжтъ благополучно въ вашето отечество, да посрамите наглостьта на вашытъ неприятели и да вы направѣтъ да видите тамъ Одиссея царствующа съ любезната си Пенелопа. Телѣмахе, давамъ ви единъ добъръ корабъ пѣлень съ гребцы и обржжены чловѣцы; тѣ може да ви послужжтъ срѣщу онѣзи нечестивцы които преслѣдуватъ майка ви. О Менторе, вашата мѣдрость нема нужда отъ нищо, не ми остава нищо да ви пожелаѣхъ. Идѣте си и двама, живѣйте благополучно заедно; не забравяйте Аристоклема: и, ако нѣкога Итакійцытъ възни-